

Van Benno Barnard verschenen eerder bij Uitgeverij Atlas:

Het gat in de wereld

Tijdgenoten

Het mens

De schipbreukeling

Door God bij Europa verwekt

Het ondermanse

Een hiernamaals

Eeuwrest

Het tongbotje

Dichters van het Avondland

Mevrouw Appelfeld

Een vage buitenlander

Benno Barnard

Krijg nou de lyriek

GEDICHTEN

Uitgeverij Atlas
Amsterdam/Antwerpen

Agnostische vesper

Saint Davids, Wales

Hij lag in een dal vol palmingezang en nachtegaal
bij een riviertje aan de oever van een kathedraal
op een blauwe avond de vlokschuimen wolken te lezen.

Overal bloeide valeriaan. Bijbelblijbe mensen
bogen als halmen hun hoofd en de klokken
beïerden of hij erbij wou zijn – het was een huis clos

van genade; en intussen lag hij onder de verwaatende taal
van die wolken en terzijde van dat water o zo
gelukzalig te wezen. Dood was er ook: kwaai

kraaien vierden een vesper van tegenwerpingen,
terwijl de heilige reiger een formidabele
eeuwenoude zin napreekte, dat elkeen deel uitmaakte

van een Vasteland etc. Het koor vulde daarna de schaal
die hem leek op te dienen; de waterlibellen stonden
stil in de lucht, of ze zich op hem wilden vestigen...

Kalm, moleculen! Jullie zijn samen een aardkluit
Europa, ik druk jullie aan mijn hart; ooit verkruiemelen
jullie, dacht hij verward. Maar de valeriaan sliep hem in.

Hij lag in dat dal te luisteren naar de canon voor koor
en kraai, de heilige woorden, de vliesvleugelige bedrijvigheid;
en uit de klokken hoog boven hem barstte de tijd.

Ars poetica voor een blondje

Dat het een terloops geneuriede gedachte is,
zegt je geveinsde nonchalance. Ofte wel
een onbeholpen poging tot dromen. Ofte wel

de uitdrukking van een nogal mannelijk
verlangen op samenhangende wijze
aan de rationaliteit te ontkomen. En dat de dichter liegt.

Hij liegt zijn niet te behappen gekkenpraat
ten behoeve van het binnendingen in vrouwen. Daartoe
snoeft hij met allusies, exhibeert hij existentiële pijn,

relatieveert hij de kunst met gekunstelde grappen.
En voor de rest (je stopt even bij de komma
van je knipooog) is zijn gedicht een valse blecht

van een grote dwerg: het daderproffel van een ziel
in een soort nood... Zij staart je blond van bewondering aan.
En jij ziet met brandende ogen de niet te bevatten liefde

van dit schatje – je hebt bij een avondlijk vuur
van honderdruizend jaar geleden onder het ejaculaat
van de sterren al geweten hoe de liefde van de vrouw

door het oor ging; en nu zing je tegen haar gulzige vlees
dat je van taal en vurig water bent gemaakt, jij sater
die morgen in de oude wijngaard weer je roes uitslaapt.